

nte, og det kan vel ogsaa være, at der til Grund derfor ligger den Betragtning, deels at det for Skibsfolkene, som søge deres Erhverv ved Søen, maa være af mindre Interesse, enten de ere ombord i det ene eller andet Skib, deels at der, naar Folkene først ere forhyrede, kan opstaae et meget betydeligt Tab for Rhebereren og Skipperen, dersom en Mand udbliiver i det sidste Dieblis, og Reisen derved bliver forhalet, uden at der er Rimelighed for, at Erstatning for Tabet vilde kunne faaes hos den enkelte Sømand. Bestemmelsen er som sagt almindelig i alle Slove, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre derved. — Naar man dernæst gaar over til de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, om Forseelser af Mandflabet, og navnlig om den Maade, hvorpaa de skulle straffes, saa er der for alle Forseelser fastsat Bøder, og det er jo en Straffemaade, som ogsaa findes i vore ældre Love. 3fte Blov i Christian den 5tes Lov, men ogsaa i ældre Slove, s. Ex. den Visbyste Soret, findes der saadanne Bøder, men naturligvis ikke i saa stort Omfang eller for saamange Forseelser som her i Lovforslaget, hvilket jo ligger dert, at man efter den større Udvikling ikke har anseet det nødvendigt at sætte saa strenge Straffe, som der findes i de ældre Love. Naar en æret Taler her bagved (Sonne) har gjort opmærksom paa Bestemmelsen i Nr. 1 af § 5, saa kan jeg forsaavidt være enig med ham, som jeg ikke troer, at der i denne Bestemmelse findes en saadan Gradation i Straffen for de der nævnte Lovovertrædelser, som det kunde være ønskeligt. Jeg kan saaledes ikke see rettere, end at det dog er meget tvivlsomt, hvorvidt den, der skaffer Brændeviin ombord, bør straffes paa samme Maade som den, der findes beruset eller sovende paa sin Post ved Roret, eller medens han er sat paa Udkig. Dertil kommer, at den, der kommer beruset ombord, straffes meget mindre end den, som skaffer Brændeviin ombord. Jeg synes dog, at, naar det opdages, at der staffles Brændeviin ombord, saa er derved endnu ingen Skadesteet. En anden Sag er det jo, at man ikke skaffer Brændeviin ombord uden for at benytte det, hvorefter jo Straffen for det Ene maatte staae i Forhold til Straffen for det

Andet. — Jeg skal ikke videre opholde mig ved Detaillen, jeg skal kun, i Anledning af hvad den ærede Taler har udhævet med Hensyn til §§ 23 og 25, gjøre opmærksom paa, at vi her komme ind paa Pengespørgsmaal. Vi ere her inde paa en ganske anden Kategori end den, hvor Taler er om Mennekeliv, naar der er Tale om, hvad Følgerne af en indgaaet Contract kunne være i pecuniær Henseende, og da turde det nok være, at de Anstuelser, som det ærede Medlem har fremsat, ere lidt vel meget til Gavn for Rhebereren; thi det synes jo dog at være billigt, at den Sømand, som har laadet sig forhyre for en vis Tid, bør, naar denne Tid er udløben, have Ret til at træde tilbage, og at der, forsaavidt Contracten ikke er sluttet for en bestemt Tid, bør sættes et Tidspunkt for Contractens Udløb for begge Vedkommende. Det ærede Medlem meente, at det var tilstrækkeligt, naar en Forbedring i Sagen indtraadte, men det forekommer mig dog, at det er ikke at stille de Contraherende paa lige Fod. Smid lertid er det jo et Spørgsmaal, som nærmere vil komme under Overvejelse, naar hvad jeg formoder vil blive Tilfældet, et Udvalg bliver nedsat i Sagen. Det Samme træder jeg gjælder med Hensyn til den ærede Talers Bemærkninger om § 25, og det er derfor ikke min Hensigt at opholde mig længere derved. — Jeg kunde endnu have nogle Bemærkninger at gjøre ved nogle enkelte Paragrapher, men jeg antager det ikke for hensigtsmæssigt for Dieblisset at gaae ind derpaa. Jeg antager saaledes, at der kan forhyres paa en tredje Maade, som ikke omtales i Loven, nemlig ved at give Andeel i Fangst. Naar der er fremsat en Regel om, hvorledes man skal udfinde Maanedsgagen, naar Hyren er betinget for en vis Reise, saa mener jeg, at det ogsaa vilde kunne være hensigtsmæssigt at give en lignende Bestemmelse med Hensyn til det nævnte tredje Slags Forhyring. — Med Hensyn til § 31 kunde der ogsaa være Spørgsmaal om, hvorledes Forholdet skulde ordnes, hvis den indtrædende Forhindring ikke er en Ulykke eller en Priisdømmelse, men naar Skibet lægges under Beslag paa Grund af en Gjæld, som Rhebereren staaer i. Der kunde da opstaae Spørgsmaal om, hvorvidt dette kan have nogen Indflydelse paa Mandflabets Stil-